

Вірші

Альона Свічка

Я мушу писати. Я мушу.
Інакше — як цигарка, спопелюсь...
Осиплюсь попелом в долоні
І димом знову в небо повернусь...
Я мушу писати...
Я мушу...
Бо підкурили душу від думок.
Я тлію жаром в середині
І знов кружляю в небі, як димок...

Я запалила свічку у долонях,
В очах стрибало полум'я небес,
Я бачу пустку, повну сліз солоних.
Я бачу все. Це не міраж — не щез.
І в темряві, осяяній цим світлом,
Є лиш життя, заповнене пустим.
Та свічка згасла. Світять блиском очі.
І все складне стає вже вмить простим...

Заримувати думку словом
І одягнуть її в життя....
Відправити саму у мову —
Що значить — кинуть в небуття...
Представити на суд самотню,
На суд людський, не Божий суд...
Під пострілів постати сотні
Одній душі серед споруд.

Десь дощить за вікном.
Хочу сніга.
За очима сумує сльоза.
Позіхає у темряві стиха...
Мені зимно. А ззовні — весна.
Щось дощить за вікном.

Зовсім тихо...

Пустка зради морозить мене.

Де різниця між щастям і лихом?

Щось дощить.

Та все скоро мине.

Я не бачу цей світ,

Бо поринула в сон.

І реальність — це лід,

Що розтоплено злом,

Що тече по щоці,

Спопеляючи дух...

Тільки хрестик в руці,

Спрага сліз від посух.

Я скупалася в озері ночі.

Закривавила ноги багном.

Затулила туманами очі.

Знепритомніла під батогом.

Ні, не били. І я не пручалась.

Я пірнула у біль димом сну.

Задихалась і знов захлиналась.

Ще трохи. Я вже скоро засну.

Хай дощ іде!

Я з ним проллюся,

Наповню ґрунт

І... посміхнуся :)

Тож хай іде,

Хай дико летється!

Я так люблю,

Як дощ сміється...

Sui yuen ba

Кілька слів та тисяч сто думок.

Місця мало, з очей лізуть всюди.

Я мовчу. Сніжинка, як листок,

Крутить мозок, розпирає груди.
В очах світ. Думки, думки, думки...
Шлях і терни. Слів давно немає.
Сказано все потиском руки,
Бо інакше сил не вистачає...

Над містом спить зоря
І сяє не тобі,
Не твоє це життя,
Не забирай собі.
Брудними снами йдеш
І ловиш дивну мить.
Це не твоя зоря,
Нехай собі поспить...

В очах бачу піщані наноси,
Чорний гравій, прозору блакить...
Річка плутає вербові коси...
В очах дивних живе тільки мить.
У мене на біль алергія.
Я дихать не можу. Прости.
То сльози — не кров. Анемія.
Кохаю, благаю — пусти...

Зашарілося сонце.
Розплавилось життя.
Місяць срібла додав
До брудного буття.
Заблищало несправжнє,
А добро, навпаки,
Полетіло кудись,
Мов у вирій шпаки.

Похмурі обличчя по місту пливуть,
Їх очі — мов склянки, пусті всередині,
І ноги вже самі, без наказу йдуть,
Життя не помітне, самі лише тіні.

Ви чуєте шорох? То шепіт одежі.
Ви чуєте кроки? То мова взуття.
Слова? То лиш луна з далекої вежі,
Живого нема — відійшло в небуття.

В нікуди
Мить, ти пройшла...
А совість стука,
Все рветься в душу...
Ні, нема.
Нема їй місця, гнати муσιш,
Все гнати мусиш без кінця...

Ти так любив...
Тепер не любиш.
Вона пішла,
А совість жде.
Душа щось хоче...
Думку губиш.
Вже мить пройшла.
Вже ти ніде.

Рипить підлога.
Мить блукає.
Шукає совість.
Нащо? Де?
Стежин немає тобі в душу,
Душа чекає не тебе.
Не мрія, це така реальність.
Твоє життя — це ритм нуля.
Не відчуваєш.
Лиш шукаєш
Себе у карті короля.

Мить, ти пройшла...
Ніхто не стука,
Душа завмерла.

Ще жива.
Жива у думці.
Жити мусиш.
Ти мусиш жити без кінця.

Сонце стало.
Умилосьь.
Подивилось на тебе.
Чорні діри
Лишились
Від очей і від неба.
Річка вмила
У зорях
Те, що з тебе лишилось...
Знов у солі втопила,
В болях...
Серце спинилосьь.
Вогник зірки
Освятить.
Нагадаю, бо мушу.
Він покропить
Собою
Цю підпалену душу.

Тихий зойк...
Під ногами багно золотом блищить.
Крик душі...
Всередині все ламається, тріщить.
Сніг іде.
В душу падає так ніжно, холодно,
Лиш мороз
Обертає живі м'язи в полотно.
Не бунтуй!
Не бунтуй, душе, бо ти одна!
Усю кров
Висмоктала вже до дна...
Сліз нема.
Циркують замість крові по мені,
Світ очей

Десь заляк. Всі наче голені.
Ти не знав?
О, не бажай це ворогу!
Смерть душі —
Це занадто для расплати дорого!

Серцю
Серце щось плаче, щось стогне, болить,
Краще б зомліло на деяку мить,
Краще б замовкло, спинилось, зірвалось,
Щоб не відчула я біль, тугу, жалість,
Щоб не могла я страждати так часто,
Щоб не чекала весь час тільки щастя...
Серце! Лиш ти мені жить не даєш,
Чого ти так скачеш, чого ребра б'єш?
Чого хаотично пульсуєш з думками?
Навіщо чіпати старі мої рани?
О, серце, безжалісний мій кровосос,
Спинися, бо в мозку пульсує лиш "Sos",
Бо стогнуть думки і душа в тобі плаче,
Бо ти — наче кат і мій ворог неначе...

Чорна троянда.
Попіл пелюсток.
І білий сон,
Як в урвище місток.
Червона ніч
У чорному плащі.
Лиш сизим димом
Йдуть в душі дощі.

Заметіль. Туман в очах.
Диким вовком виє страх.
Совість вітром ще свистить.
Хоч оглухнути на мить...

Сизо. Ніч не спить.

Блукає.
Серед гір крізь сльози зір.
Це безсоння спонукає
Заховатися до нір,
Щоб знайти бажаний спокій,
Що загублено у снах,
Програно сльозам у карти
На загублених стежках.
Сизо.
Ніч не спить.
Чекає.
Скляні очі зір блищать.
Їх іржава кров змиває,
Аби райдугою стать.

Вдихни небо,
Випий сонце.
У долонях пригрій зірку.
Люди у твоєму серці
Льодом прокололи дірку.
Помолися крилам в небі,
Там твій янгол забарився.
Вдихни небо.
Вір у диво,
Аби в одну мить зцілився.

Правда лиш розрізала очі,
І я захлинулась сльозами,
Кривавими смужками долі.
Немає зір посеред ночі,
Немає світла поміж нами,
Не має крил вже янгол волі.
А.Свічка
м.Чернівці